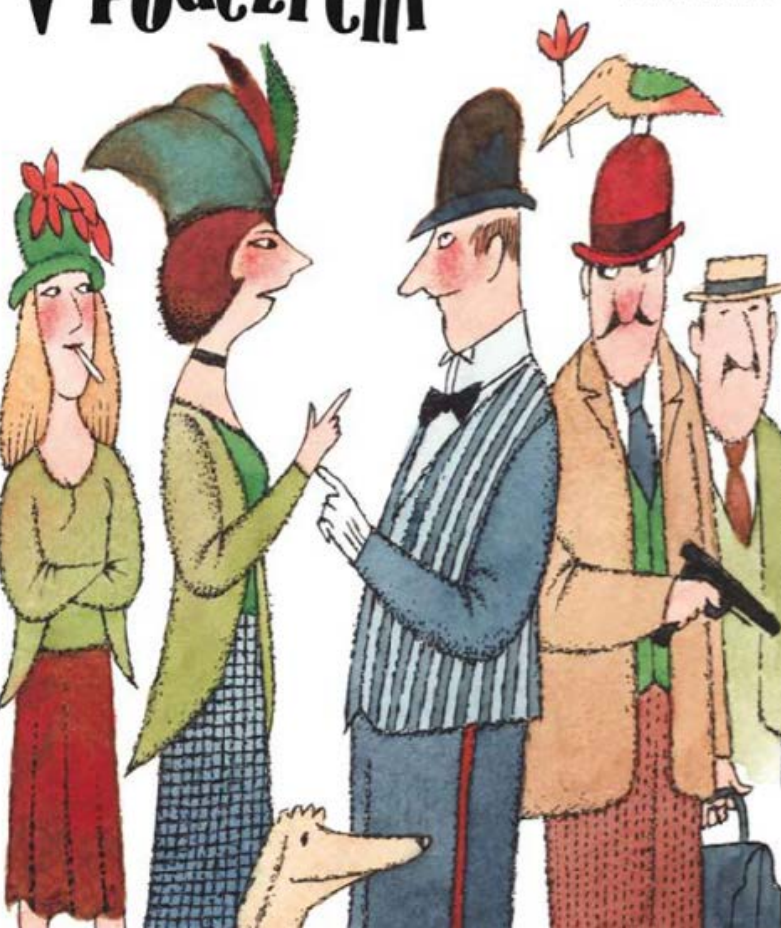

P.G. WODEHOUSE

Komorník v Podezření

VYŠEHRADEK

P. G. Wodehouse

Komorník v podezření

Z anglického originálu *Do Butlers Burgle Banks?* (Simon and Schuster) přeložil Ivan Vávra.

Ilustrace Adolf Born.

Typografie Vladimír Verner.

Odpovědná redaktorka Marie Válková.

E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2013 jako svou 1183. publikaci.

Vydání v elektronickém formátu první (podle 1. vydání v tištěné podobě).

Doporučená cena E-knihy 150 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

Copyright © 1968 by P. G. Wodehouse

Translation © Ivan Vávra, 2013

Illustrations © Adolf Born, 2013

ISBN 978-80-7429-409-9

Tištěnou knihu můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Nepřizpůsobivost amerického pistolníka

Jednoho červnového dopoledne rozmlouval Horace Appleby s Bourákem Evansem, když ho přišel navštívit někdejší chicagský pistolník Charlie Yost. Horace se právě chystal odejít z domu a vyjet si na dostihy do Wallingfordu.

Hosta přišel ohlásit Ferdie a učinil tak slovy „Je tady Charlie, šéfe.“ Horace se zakabonil, neboť z té návštěvy neměl radost, a byl by daleko raději, kdyby se Charlie jeho domácnosti vyhnul.

Horace Appleby byl náčelníkem gangu, který byl v kriminálních kruzích dobře znám a respektován, a Charlie Yost byl jedním z jeho členů od doby, kdy z různých důvodů pokládal za moudré vzdálit se z Chicaga a přenést své působiště do Anglie.

Horace byl už dlouho zavedený a mohl se na své chlapce vždy spolehnout, kupříkladu právě na Bouráka Evanse, jenž se vyznal v otvírání pancéřových pokladen, a Ferdieho zvaného Moucha. Ten sice nevynikal inteligencí, ale dovedl zručně lézt po domovních fasádách a nepotřeboval k tomu nic než šikovné, chápavé prsty na ruku i nohu a dávku osobního magnetismu. Horace byl jejich generál, tvůrce strategie a muž v pozadí, který nechával manuální práci svým podřízeným.

Tvořil s nimi semknutou, dobře fungující partu, založenou na systému spravedlivých odměn. Horace skutečně

cítil vnitřní uspokojení, když mohl výsledek společné akce rozdělit spravedlivě, jako laskavý tatík, pokud to šlo. Když se však naskytla nějaká překážka nebo nesrovnalost, dovedl být nesmlouvavě přísný. Tak tomu bylo v případě Charlieho Yosta, který nikdy nepracoval bez střelné zbraně. Horace to mezi svými lidmi netrpěl, což Charlie dobře věděl, ale nedbal toho. Na trest nečekal dlouho. Při posledním dělení výtěžku se na něho nedostalo. Neobdržel ani nějaký symbolický obnos, nic.

A proto se teď Horace zakabonil. Do svého soukromí si nerad pouštěl lidi, které vyškrtl z výplatní listiny. Byl z toho poněkud nervózní. Charlie se netajil svým pohoršením, když mu řekli, že za své služby nebude vůbec odměněn, a zřejmě měl stále u sebe tu střelnou zbraň. Náladový, netrpělivý člověk, jistě mu od mládí vštěpovali, že je lepší napřed strílet a potom teprve vyjednávat; kdoví, co by ho mohlo napadnout.

„Klidně ho pusťte dovnitř, šéfe,“ upokojil ho Bourák, který tušil příčinu Horaceova zaváhání. „Když jsem tu s váma, jistě si nic nezačne.“

Horace tomu ujištění porozuměl a uvěřil, neboť Bourák, plným jménem Llewellyn Evans, byl muž v pravém slova smyslu *kolosální*, což by o něm bez váhání řekli především v Hollywoodu. Byl nejen velmi vysoký, ale všemi směry fyzicky nadaný. Kde měl jaký sval, který se mohl mocně vydouvat, ten sval tak činil. Vydouval se i v místech, kde by to člověk normálně nečekal. Jeho oblek nepochybně pocházel od krejčího, ale vypadal spíše jako něco z dílny Omara, populárního blízkovýchodního výrobce stanů; kdysi o něm natočili němý film.

Pohledem na Bourákovu mohutnou figuru se Horace ujistil, že se pod jeho záštitou nemusí obávat pomsty zklamaneho pistolníka.

„Tak dobře,“ řekl, „ať vstoupí.“ A vzápětí už byl Charlie v místnosti.

Ve veřejnosti převládá názor, že existuje systém, podle kterého správný americký gangster musí vypadat jako Humphrey Bogart, a kdykoli promluví, musí to znít jako zavrčení podrážděné pumy. Kdyby některý těmto pravidlům nevyhovoval, domnívá se veřejnost, bude potrestán před nastoupenou jednotkou svých soukmenovců, známých pod pracovními názvy jako Herman Hrdlořez a Boeuf Stroganoff, kde mu ceremoniálně odeberou gangsterský klopený klobouk a černý baloňák.

Ve skutečnosti je život prostší a veskrze tolerantní, pokud jde o vnější slupku těchto zloduchů. Tak například Charlieho Yosta by nikdo nepodezíral. Byl to nevysoký mužík, mluvil tiše a neútočně, a jeho napohled mírumilovný charakter byl ještě zdůrazněn velkými brýlemi s obroučkami z tmavé rohoviny. Potkáte ho na ulici a pomyslíte si, že je to podřízený zaměstnanec nějaké obchodní firmy nebo úplně neškodný škrabák z advokátní kanceláře. Takový také většinou byl, kromě situací, kdy nastala nutnost odstranit konkurenta, ale ani to nepokládal za nepatřičnou násilnost, nýbrž to bral jako normální součást podnikání. Charlie byl citlivka, přispíval na útulky pro zatoulané psy a bezprizorné kočky a vždy zaslzel v kině, byl-li příběh dojemný.

Horace ho přivítal chladně, obrněn Bourákovou přítomností.

„Tak co máte, Yoste?“

Horaceovo velkomožné vystupování mělo na Charlieho obvykle tlumivý účinek, v Chicagu se s ničím podobným nesešel, ale tentokrát byl popuzen, a tak se nedal pokorit. Promluvil stejně chladně, procedil to levým koutkem:

„Chci svoje prachy.“

„Jaké prachy?“

„Prachy, co jste mi dlužný.“

Horace se vztyčil, jakkoli nebyl příliš vzrostlý, ale dělal to dobře. Napoleon měl stejnou schopnost.

„Nejsem vám dlužný ani findu. Vy znáte moje pravidla, víte, že u nás se bouchačky nenosí. Vy na pravidla kašlete, a tak jste byl exemplárně potrestán. Nemám, co bych dodal. Bouráku, vyprovod' pana Yosta.“

„Tak pojď, Charlie,“ řekl Bourák a Charlie mu věnoval dlouhý, zamýšlený pohled.

I Llewellyn Evans byl povahy spíše nenásilné. Bourák se mu říkalo jen podle hrozivého vzhledu a protože by snadno mohl vyvolat bouřlivou scénu, kdyby se rozhněval. Jak Bourák předpověděl, Charlie si ovšem nic nezačal a nechal se vyprovodit. Jen ve dveřích se zastavil a tichým, nevlídným hlasem pravil: „My se ještě uvidíme.“ Pak se vytratil.

Když se Bourák vrátil do pokoje, Horace už byl zcela klidný. Maličkosti ho nedokázaly nadlouho roztrpčit.

„Už vypad a vy byste se měl, šéfe, taky dát na cestu, nebo vám ujede vlak.“

„Máš pravdu, hochu,“ děl Horace, „a to bych nerad, neb mám několik znamenitých tipů na dostih ve dvě třicet, a i na ten další ve tři, a chystám se na pěkný počinek.“

Pak se odebral na nádraží a chytil dostihový vlak do Wallingfordu. Ještě netušil nic o tom, že ho tam čeká setkání s Mikem Bondem, Adou Cootesovou, Jill Willardovou, seržantem Claudem Potterem ze Scotland Yardu a ještě dalšími, kteří zasáhnou do jeho živobytí. Jaká to pravda, že na tomto světě nikdy netušíme, co na nás čeká za nejbližším rohem.

Mike Bond, pán na Mallow Hallu

(1)

Mike Bond nadiktoval příjemným hlasem Adě Cootesové několik bezvýznamných dopisů a odmlčel se, vypadalo to, že snad usnul. Ada toho využila a začala se zvědavě rozhlížet. Až dosud plnila své sekretářské povinnosti jen v kanceláři místní banky; toto byla její první příležitost vstoupit do Mallow Hallu. O jeho nádheře už hodně slyšela od své přítelkyně Jill Willardové, která na zámku pracovala jako ošetřovatelka a společnice Bondovy tety Isobel. Ada ovšem podobně jako královna ze Sáby nabyla dojmu, že jí toho hodně zamlčeli.

Mallow Hall je jeden z nejvýstavnějších domů ve Worcestershiru. Po čtyři staletí byl sídlem rodu Armitage, jehož poslední výhonek jej prodal siru Hugovi Bondovi, prezidentu Bond's Bank. Vypíná se hrdě, v dokonale alžbětinském stylu a obklopen skvostným parkem, nad krajinou nedaleko starobylého tržního městečka Wallingfordu v úvalu Eveshamském. Ada si především pomyslela, že to muselo starého Bonda přijít na pěkné peníze. Jistě mu to nevadilo, neboť jeho zásadou bylo, že mu musí stačit to nejlepší, dokud se nenaskytne něco ještě lepšího.

Seděli v místnosti, která, jak Ada soudila, bývala pracovnou zesnulého finančního magnáta. Všechno zde bylo nadmíru veliké, psací stůl, křesla, krb. Příliš velká byla

i podobizna rudolícího sira Huga v loveckém šatě, zavěšená nad krbem. Také vysoké stojací hodiny a obrovitá skříň u okna v rohu místnosti.

Pouze osazenstvo nebylo nadměrné velikosti, neboť Ada byla malá, podsaditá, a Mike byl štíhlý a houževnatý. Hodně jezdil na koni a v Cambridgi kdysi vynikl jako boxer lehké váhy. Do vedení Bondovy banky se dostal po nedávném úmrtí sira Huga, svého strýce. Bond's Bank byla jednou z oněch úctyhodných institucí, které se dědí z otce na syna po mnoho generací; v tomto případě tedy ze strýce na synovce, neboť sir Hugo byl starý mládenec a Mike byl jeho jediný blízký příbuzný. Na bankovní kariéru se nepřipravoval a netěšil, ale pokládal za svou povinnost udržet rodinnou tradici.

Teď se odmlčel tak důkladně, že to Adu až zneklidnilo. Ada mu byla oddána s dohlížela na něho skoro mateřsky nebo jako chůva, takže jí neuniklo, jak se po strýcově úmrtí změnil. Jako by ho opustila veškerá veselost, která tolik projasňovala jejich společné dny v kanceláři. Zvláštní, říkala si, a znepokojivé.

Dveře se otevřely. Do pracovny vstoupil komorník Coleman a tvářil se jako člověk, jenž přináší špatné zprávy. Omluvně pronesl: „Promiňte, pane, máte návštěvu. Dámy.“

Mike se vytrhl ze sna a chabě se optal: „Dámy?“

„Je jich šest, pane. Domnívám se, že si přišly vypůjčit portrét sira Huga.“

„To je kvůli tomu pomníku, který hodlají postavit na náměstí,“ připomněla mu Ada. „Sochař to bude dělat podle obrazu. Pamatujete se, dostal jste dopis od lady Pinnerové...“

Mike obrátil matný pohled na sekretářku: „Dopis?“

„Minulý týden. Psala jménem Wallingfordského dámského spolku. Výbor to schválil jednohlasně a ta návštěva je jistě ten výbor. Budete tam muset jít a promluvit s nimi.“

„Myslíte, že budu muset?“

„Ano,“ pevně pravila Ada, která dokázala mluvit neob-
lomně a přesvědčivě, bylo-li to na místě. Mike tedy odešel
a vypadal-li předtím nešťastně, tvářil se teď ještě zdrceně-
ji. Jistě by se našli lidé vděční za příležitost popovídat si se
šestičlenným dámským výborem, ale Mike k nim nepatřil.

Ada se opět oddala přemýšlení. Jeden z dopisů, které jí
právě Mike nadiktoval, vzbudil její zvědavost. Mike píše
panu J. B. Richardsovi, firma Richards, Price & Gregory,
a žádá ho o schůzku ve vysoce naléhavé záležitosti. Vypa-
dá to na nějaký finanční problém, ačkoli oč by se mohlo
jednat? Bond's Bank je přece známá svou solidností široko
daleko.

Byla by o tom přemýšlela ještě dál, kdyby ji nevyrušil
příchod další osoby, kterou viděla raději než komorníka
Colemana, totiž Jill Willardové. Sprátelila se s Jill, když
v obecní knihovně, zřízené velkodušností sira Huga Bon-
da, zjistily, že mají společnou zálibu v detektivkách. Brzy
se pak dozvěděla všechno o její minulosti a současném
postavení. Pocházela z rodiny nemajetné drobné šlechty ze
západní Anglie, dostalo se jí jen domácího vzdělání, a pak
se co nejrychleji vyškolila na ošetrovatelku, a to teď bylo
zdrojem jejího skrovného živobytí.

„Hleďme, nazdar, Jill, už máš po službě?“ přivítala ji
Ada.

„Jen jsem si odskočila. Coleman mi řekl, že tady úřa-
duješ.“

„Jak ti to jde se slečnou Bondovou?“

„Docela dobře...“

„Prý se někdy dost vzteká.“

„Se mnou vychází výborně. Jsme jako párek spolužaček
na školním výletě. Ale co ty tady dnes děláš?“

„Pan Bond potřeboval napsat několik spěšných dopisů.“

„V sobotu odpoledne?“

„To mi vůbec nevadí. On je bezva, pro něho to ráda
udělám.“

S tímto názorem by byla Jill ještě poměrně nedávno srdečně souhlasila. Její vztah k Michaelu Bondovi byl vždy velmi vřelý, ale on v poslední době jaksi ochladl, lze snad dokonce říct, že se zcela změnil. Chladně odušila: „Opravdu?“

„Je ohromně ohleduplný, nevymýšlí si, tak to myslím. Za tu sobotní práci se mi omlouval aspoň deset minut.“

„Nic lepšího ho nenapadlo?“

„Myslel si, že bych třeba chtěla jít na dostihy.“

„A tos nechtěla?“

„Ani náhodou,“ rozhodně odsoudila ten nápad. „Stejně, bylo to od něho slušné, to nepopřeš.“

„Ano, neobyčejně laskavé...“

Ada ztišila hlas a pokračovala důvěrným sdělením: „Něco mu je, Jill!“

„Zdravotně? Jestli ho neofouklo?“

„Ne, opravdu! V poslední době se změnil, brzo po smrti starého pána. Dřív byl tak veselý, zábavný. Třeba když jsem mu odpoledne přinesla čaj, vždycky jsme si povídali...“

„O čem?“

„O všem možném. O buchtách...“

„O buchtách?“

„Jo, já někdy peču. Přinesla jsem mu na ochutnání. Pochválil je, velice mu zachutnaly. A teď se už o nich vůbec ani nezmíní. Něco ho trápí, asi to bude něco s tou bankou, jinak nevím...“

„Proč by měl mít starost o banku? To je jako kdyby se bál o Standard Oil.“

„Myslíš, že tam nemůže být nějaká nepříjemnost?“

„To se ví, že ne! Jaká nepříjemnost?“

„Nevím. Něco ho trápí.“

„Asi špatné svědomí.“

Ada si teprve teď všimla, že přítelkyně patrně nesmyslí o panu Bondovi stejně příznivě jako ona sama.

„Ty proti němu něco máš?“ zeptala se udiveně.

„Něco málo,“ řekla Jill. Zároveň vstoupil Coleman a oznámil jí, že se po ní shání slečna Bondová.

„Co potřebuje?“

„Slečna Bondová si přála, abych vám sdělil, že má nesnáze s křížovkou.“

„Ach, to je zlé,“ povzdychla si Jill. „Musím se na to podívat. Jdu nahoru.“

Vyšla z pracovny a vystoupila do prvního patra, kde v ložnici s vyhlídkou do parku odpočívala slečna Isobel Bondová s nohou v sádře, jež byla následkem nedávné automobilové nehody.

(2)

Pacientka spočívala na lůžku, obklopena jezevčíkem a dvěma kočkami. Slečna Isobel byla dáma ve starém panovačném stylu. Bylo na ní vidět, že před čtyřiceti lety byla pozoruhodně krásná, avšak i tehdy byla panovačnost asi nejvýraznějším rysem její osobnosti. Ačkoli se před ní všichni třásli, Jill se od začátku nějak stala oblíbenou společnicí. Jak právě řekla Adě, jejich vztah byl opravdu přátelský. Jen nepatrně káravý byl slečnin tón, když ji přivítala slovy „Á, konečně jste tady!“

Jill ji chlácholivě pohládila po ruce.

„Přispěchala jsem, jak nejrychleji to bylo možné, má milá velitelko. Bohužel jsem zrovna neměla na sobě svoje sprinterské tretry. Slyšela jsem, že máte potíže s křížovkou. Co mohu učinit?“

„To zapomeňte, už jsem toho nechala. Ty jejich legendy-hádky jsou nemožné. Tady se podívejte, dvanáct vodorovně: ‚Po přestávce škola rozkvetla.‘ To mi řekněte! Ty ostatní jsou zrovna takové. Jenže uvidíte, za týden tam bude seznam lidí, kteří jim poslali správné vyluštění, a všechno to budou lidé z Leedsu, Huddersfieldu a podobných míst.“

„Tamější lid je vzdělaný, to je známá věc.“

„Tak jsem se rozhodla to ignorovat. Život je příliš krátký. Radši budu číst tu knížku, co jste mi přinesla z knihovny.“

„Už jste se do ní dívala? Vybrala jsem ji jen podle titulu. Je to dobré?“

„Přijde na to, co pokládáte za dobré. Je v tom mladík, nějaký Torquil, který se nemůže rozhodnout, zda se má podrobit psychoanalýze. Někdy si říká, že ano, a pak zase spíš ne.“

„A co byste chtěla, ještě něco navíc? To je přece dokonale napínavá situace!“

„Napínavé situace mě nebaví. Chci pořádný zamilovaný román, chvějící se rty, zamžené zraky a dmoucí ňadra, to všechno. Jenže tyhle knihy dneska už asi nikdo nepíše. Mimochodem, když přišla řeč na lásku, jak jste na tom teď s Mikem?“

Jill nikdy nezjistila, jakým způsobem se slečna Bondová dozvěděla o nejtajnější části jejího soukromí. Slečna Bondová totiž patřila k oněm všetečným dámám, před nimiž se nic dlouho neutajilo. Jednoho dne jí nečekaně dala najevo, že o všem ví, a od té chvíle se vyptávala beze všech zábran.

„Nijak zvlášť dobře,“ odpověděla stručně Jill.

Slečna Bondová zpozorněla, povytáhla obočí.

„Copak, drobná milenecká rozmíška?“

„Vidím ho tak málo, že by k rozmíšce ani nebyla příležitost.“

„Vyhýbá se vám snad?“

„Jak může.“

„A když se sejdete, je neklidný a rozpačitý?“

„Patrně by se to tak dalo nazvat.“

„Pak vím, co se děje. Prostě sbírá odvalu, aby vás požádal o ruku. Muži už jsou takoví, bojí se, že je odmítnete. Kolikrát jsem viděla, jak se Hugo potil a svíjel, když byl ještě na ženění, a vždycky ho taky odmítly. Mohl si to trápení ušetřit a místo toho si zušlechtit mysl dobrou knihou.“

Mike jistě doufá, že vás to jeho otálení jednou dopálí a že vezmete věc do vlastních rukou.“

„Co, já abych mu navrhla sňatek?“

„A proč ne?“

„A co když odvrátí zrak a zlomeně zašeptá: ‚Je mi líto, má drahá – nemohli bychom být jen dobrými přáteli?‘ Mám se pak zardít a odjet do Afriky?“

„Myslíte, že by se takhle zachoval?“

„Podle toho, jak se tváří...“

„Zdá se vám, že ochladl?“

„Přesně takový dojem to na mě dělá.“

„Je to ale pitomec! Co může chtít lepšího? Hezčí děvče než vás nenajde. A povahu? Musí přece vidět, že když tak dlouho vydržíte se mnou, máte všechny předpoklady stát se ideální manželkou.“

„Jeden předpoklad mi ale chybí.“

„Který?“

„Peníze,“ trpce vysvětlila Jill. „Asi mu došlo, že by se mohl neopatrně svázat s osobou naprosto nemajetnou a že by to vlastně byla škoda a chyba nerozhlédnout se po jiných příležitostech.“

Slečna Bondová tuto domněnku pobouřeně odmítla.

„Mike není takový!“

„Není?“

„Ovšemže ne! Mike není zlatokop. Jestli se chová podivně, asi má nějaké starosti v bance.“

„Totéž si myslí i Ada.“

„Která Ada?“

„Ada Cootesová, jeho sekretářka.“

„Aha, tu znám. Milá dívka. Asi má pravdu.“

„Nemá. Obě se mýlíte. Já vím, jak je to doopravdy.“

„Nic nevíte!“

„Vím.“

„Ksakra, vy jste ale tvrdohlavá. Tak mi aspoň udělejte drink, whisky se sodovkou.“

„Co by tomu řekl doktor?“

„Nebudeme se mu svěřovat,“ pravila slečna Bondová.

(3)

Mike vyřídil s dámským výborem, co bylo třeba, vrátil se do pracovny a pohlédl na hodinky.

„Dnes už toho necháme, Ado, už jsem vás zdržel dost dlouho. Děkuji, že jste to snesla bez reptání. Odvezu vás teď domů.“

„Děkuji, pane, to opravdu není třeba.“

„Vždyť to je maličkost!“

„Ráda se projdu, je to jen jedna míle.“

„Spíš dvě.“

„Tak tedy dvě, ale je krásný podvečer a já ráda půjdu pěšky.“

„Opravdu? Nezapomínejte, že dnes se běhají dostihy, můžete cestou narazit na nějakou pochybnou chásku.“

Ady se to trochu dotklo. Přece se dovede o sebe postarat.

„Děkuji, pane, já se ubráním,“ řekla a připomněla si, že už dvakrát v životě ztrestala svým deštníkem nezvedeného opilce a že to udělala tak šikovně, že v obou případech jen koukali, odkud ta rána přišla. Jak jsme již řekli, Ada byla sice malá, ale sporá a svalnatá. Deštník jí vždycky dobře posloužil proti škůdcům a kazisvětům. Hlavní je spolehlivá práce zápěstí.

I vydala se neohroženě, bez zaváhání, do městečka vzdáleného dvě míle od zámku. Procházka podvečerní přírodou byla opravdu líbezná. Do ulice, kde bydlela v najatém bytě nad cukrárnou, došla neznavena, ve stavu sportovního rozjaření. Nedaleko svého příbytku však narazila na scénu, která se vymykala z wallingfordské každodenní zvyklosti, a to i v mimořádných dnech konání koňských dostihů. Přímo před ní, vzdálen jen několik kroků, stál na chodníku tělnatý muž, až na oděv připomínající říms-

ského císaře. V ruce držel rozevřenou tlustou peněženku a zcela nepochybně se kochal pohledem na její obsah. A tu náhle, kde se vzal, tu se vzal, přispěchal mrštný zločinec, způsobem obvyklým u mrštných zločinců mu peněženku vytrhl a upaloval směrem k ustrnulé Adě.

Ada nebyla dosud nikdy, nepočítáme-li ty dva opilce, vystavena podobné situaci, ale ženský instinkt jí poradil, co počít. Johanka z Arku by si na jejím místě počínala stejně.

Osvědčeným deštníkem vyrazila proti prchajícímu pachateli a zasáhla ho na citlivém místě. Zločinec se zasmíval tak, že to připomínalo některý z výstředních moderních tanců, peněženku při tom zmítání upustil, ale nehledal ji a bez zastávky pokračoval v úprku. Římský císař se zmocnil svého majetku a horoucně si jej přitiskl na prsa.

Tímto dramatickým způsobem svedl Osud Adu Cootesovou s Horacem Applebym. Jinak by se jejich cesty patrně nikdy nezkřížily. Osud často provádí podivuhodné přemety.

(4)

Horace zůstal stát v naprostém ohromení. Peněženku stále svíral a tiskl k srdci. Byla dobře naditá, neboť Horace se nemýlil a v obou dostizích, v půl třetí i ve tři, se silně obohatil. Myšlenka, že bez Adina přispění by o to bohatství přišel, ho přivedla k pocitu nekonečné vděčnosti. V důsledku úspěšných operací během posledních let byl zámožný, ale bohatstvím se nechvástal, bydlel v nenápadném dvojdomku na předměstí, neplýtvat. Velmi by ho zabořilo, kdyby ho byl zločinec připravil o dnešní počinek.

Svou vděčnost vyjádřil mnohomluvně. Slova nadšených díky se z něho řinula a zaplavovala Adu, která se jen červenala a rozpačitě přešlapovala.

Ačkoli byl na peníze opatrný, Horace se rozhodl, že hrdinský čin této obdivuhodné dívky musí být patřičně oslaven. Musí to udělat, řekl si, i kdyby se ukázalo, že dívka má zálibu v šampaňském.

Proto pravil: „A teď, drahá slečno, jestli nikam nespěcháte, doufám, že mi uděláte tu radost a že tu šťastnou příhodu půjdete se mnou trochu oslavit. Jen něco malého. Dovolíte, abych vás pozval?“

Ada se málem neudržela, už se jí na jazyk dralo radostné „Júúú!“ ale v poslední chvíli se upamatovala, že by se to nehodilo, a řekla jen „Ó děkuji, ráda se zúčastním.“

„Paráda,“ pravil Horace, „paráda! Hned tady za rohem je malý bar.“ Ada se zachvěla, neboť bar pokládala za místo nemravné a nepatřičné. Nejen matka, ale i její tety ji vždycky varovaly, aby se barům zásadně vyhýbala. Nikdy se nedozvěděla, co se tam děje, ale představovala si něco jako orgie v starověkém Babylonu, o kterých se dosud mluví s uzarděním. Navrhla proto, že by mohli zajít do čajovny, byly tam hned čtyři na výběr. Horace přijal její návrh s úlevou, neboť věděl, že v čajovně nenabízejí šampaňské.

Usadili se u žlutého stolku s obrázky modrých kolibříků v rohu čajovny U měděné konvice, obdrželi čaj a talíř koláčků, které docela ušly, i když se nevyrovnaly Adiným doma pečeným, a Horace se dostal k otázce, která ho napadla hned dopoledne, když vyšel z wallingfordského nádraží.

„Povězte mi, slečno Cootesová, vy to tady znáte, proč se tady všechno jmenuje po nějakém Bondovi? Bondova obecní knihovna, Bondova nemocnice, všechno je Bondovo. Skoro jsem čekal, že dostihové sázky bude přijímat chlápek s nápisem *Bond Bookie* na čepici. Kdo to je, ten Bond, kterému tady všechno patří?“

Ada odpověděla bez zaváhání, ale její odpověď mu nic neobjasnila.

„To je přece banka! Ale on už je po smrti...“

„Jak prosím?“

„Sir Hugo Bond zemřel před měsícem.“